

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 191.

Tiende Session.

47de Møde.

Lørdagen den 5te December.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Den ærede Rigsdagsmand yttrede imod Slutningen af sit Foredrag — og det synes, at der var flere Medlemmer, som med Anerkjendelse gave ham Medhold — at der fra en Ministers Standpunkt skulde være noget Upassende i at udtale sig spøgende over, hvad der i Debatten kunde give Anledning til Spøg. Jeg trøster mig imidlertid til, at det gamle Ord gælder saavel for Ministre som for enhver Anden, at Alvor og Gammen gaar godt sammen, og at man godt og ligesaagodt kan vælge den spøgende Form som en anden for at udtale sine Anskuelser. Men at det er den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tschering), der har saameget imod en Spøg, det forbauser mig, der nu har været 8 à 9 Aar her i Thinget, i høj Grad, og hvis det virkelig skulde være Tilfældet, som den ærede Rigsdagsmand udtalte, at min Spøg kunde friste ham til i hans Alder ogsaa at forsøge paa en Spøg, da undrer det mig virkelig, at han ikke gjorde det; thi det vilde staae i en god Samklang med hele den Maade, hvorpaa han saa ofte er traadt op her i Thinget, og som jeg paa ingen Maade skal misbillige, og jeg vil haabe, at han ikke vil tage Anledning af denne Sag til fremtidig at afholde sig fra Spøg; thi hans Spøg har sandelig været noget af det meest Opmuntrende her i Salen. Men vil man

bruge Spøg imod Andre, maa man ogsaa finde sig i, at Spøgen af og til bliver vendt imod En selv. Naar den ærede Rigsdagsmand synes at være saa overmaade skandaleret, kunde jeg næsten sige, over, at jeg havde tilladt mig at henvise til Uttringer af hans mundtlige Foredrag igaar, der naturligtvis ikke har kunnet foreligge mig, og har sagt, at „noget Saadant fandtes slet ikke i, hvad han havde sagt“, og, hvis det nu virkelig var Tilfældet, at jeg havde taget feil, er det da saa uhyrt, at en saadan Feiltagelse her kunde finde Sted? Har jeg ikke mangfoldige Gange med Hensyn til, hvad jeg selv har udtalt baade som Minister og som Medlem af Thinget, hørt den ærede Rigsdagsmand yttre, at det og det havde jeg ikke sagt; naar jeg havde sagt Et, har han yttret, at jeg havde sagt lige det Modsatte; — men det ærede Medlem har taget sig Saadant meget let som en Ting, der ikke kunde tages saa noie (Tschering): Men den ærede Minister vedblev at fastholde det, skjøndt jeg sagde, at jeg ikke havde udtalt mig saaledes, det er Tingene!). Jeg har kun sagt, at saaledes havde jeg opfattet den ærede Rigsdagsmand. Det vil i alt Fald fremgaa af Rigsdagstidenden, hvad der er det Rigtige. Jeg har, som sagt, ikke seet den ærede Rigsdagsmands Uttringer paa Papiret; eftersom Udtalelserne faldt, kan jeg kun sige, at jeg ikke har kunnet faa nogen anden Mening ud deraf. Men, som sagt, selv om det virkelig var Tilfældet, at jeg skulde have taget feil, saa trøster jeg mig til, at de, der have hørt den ærede Rigsdagsmands Foredrag, og vistnok ogsaa de, der ville læse det i dets Hælfed, ville finde, at Feilen, hvis der har været nogen, har været